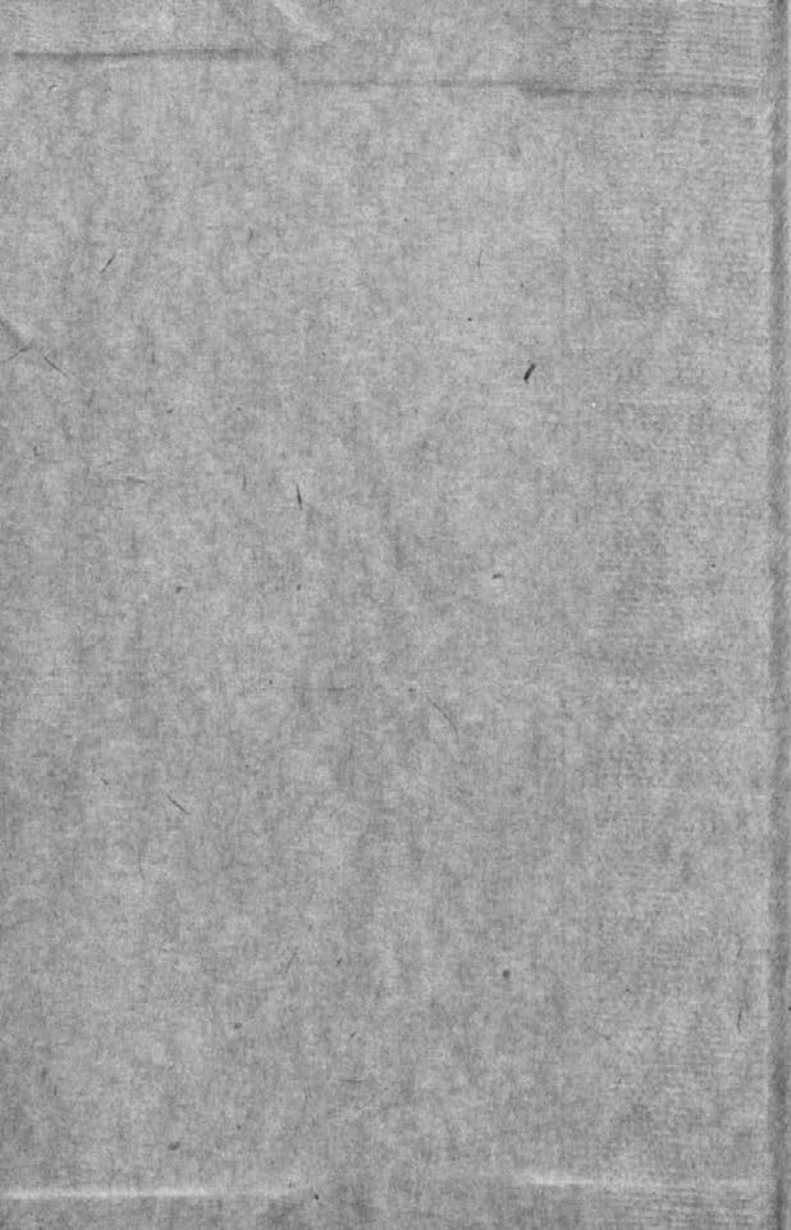
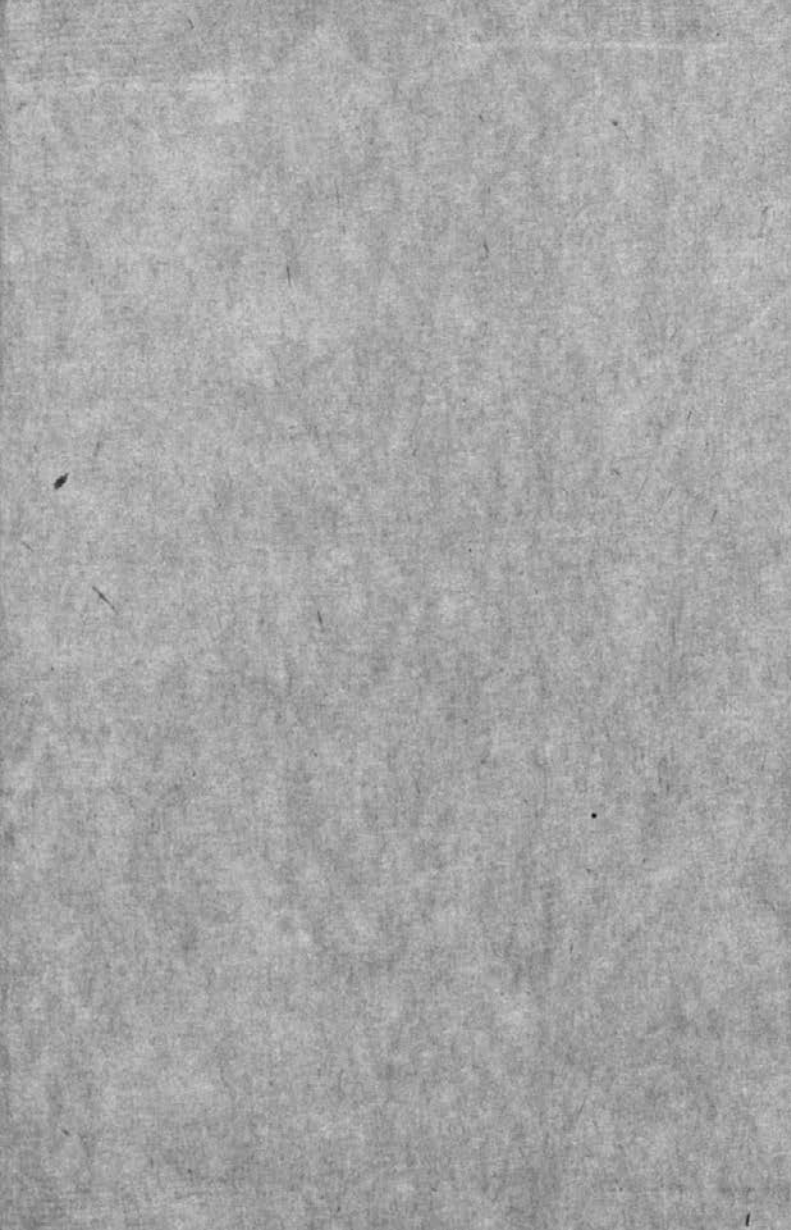

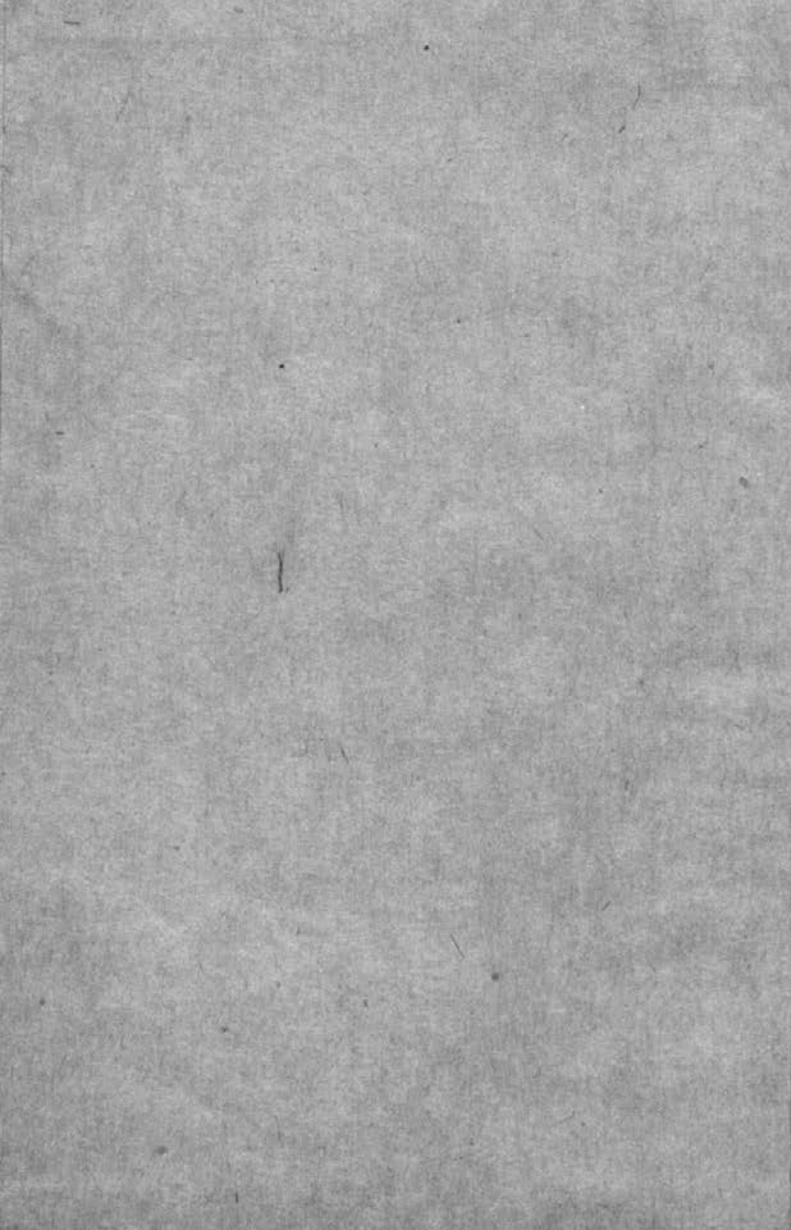
MAJCEN Gabrijel

Šolske pesmi

II.

Šolske. pesmi

nabral in izdal

Gabrijel Majcen.

Druga stopnja.

(Na podlogi drugega berila.)

Ukazom dne 27. maja 1892, stev. 11187 visoko c.
kr. ministerstvo za uk in bogočastje dovoljuje,
da rabi ta knjižica pri ponku v ljudskih šolah.

Cena 20 kr.

Maribor.

Zalozil Th. Kaltenbrunner.

1888.

Šolske pesmi

nabral in izdal

Gabrijel Majcen.

Druga stopnja.

(Na podlogi drugega berila.)

Cena 20 kr.

Maribor.

Založil Th. Kaltenbrunner.

1888.

C. k. vseučiliščna tiskarna „Styria“ v Gradcu.

Preljubi otroci!

„Vse stvari po svoji šegi Bogu čast in hvalo pojó. Vrelci po kamenji rožljajo ter šumljajo slavo Bogu; velike reke po svojih strugah hrušijo in slavijo vsemogočnega Stvarnika, kateri jim toliko moč daja. Pohleven vetrec, ki po drevji pihlja, kakor mogočen vihar, kateri po gorah doni in drevje priklanja, Boga časti. Grilček se na solnei ogreva in svojemu Stvarniku hvalo kriči, da ga živi; še lepše mu ptičice pod nebom veselo pojó: škerjanček po polji, grlica v zelenem logu po dne, slavček po noči; najlepše pa angeljci v svetem raji Večnemu sveto pojó. Kako bi človek, venec vseh stvari na svetu molčal? Zakaj bi otrok božji veselo ne pel?“*

Da morete slaviti Večnega in dopadljivo pevati mu hvalo, imate tukaj-le nekoliko čednih pesmic. Radi se jim učite, pa še rajši jih popevajte. Ni lepšega videti, kakor otroke čistega srca, kadar v bratovski ljubezni veselo pojó. Lepa pesem Vam „polepša življenje, poslajša veselje, pa tudi polajša terplenje. Vesela pesem žalostno srce ovedri — mila pesem ohladi njegove rane. Lepa pesem je božji dar.“*

* Slomšek.

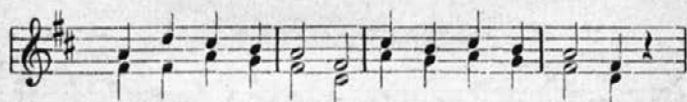
1. Molitev.

Pobožno.

Dr. Gustav Ipavic.

O - če, z na - mi bo - di, Ka - ži pra - vi pot,

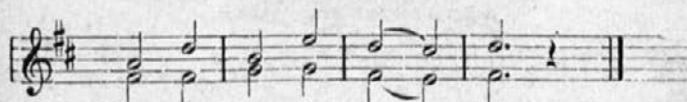
Ki do sre - če vo - di, Ki do sre - če vo - di;

Ti nam daj kre - po - sti kre - po - sti,

Da, kar skle - ne um, V dja - nji naš po - gum,

Ska - že brez sla - bo - sti.

S. Jenko.

2. Angelj varuh.

Grede.

Po napevu A. Bichlerja.

1. Po sve-tu an-gelj ho - di, Ne vi-di ga o -

ko, Pa ven-dar te - be vo - di In

va - ru - je zve - sto. Vne - be - sih an - gelj

je do-ma, Ne - be - ški o - ča poš-lje ga.

Zmerno giběno.

A. Ned ved.

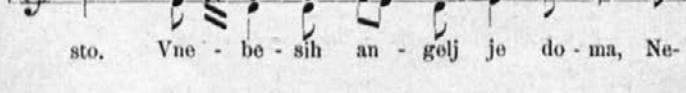
1. Po sve-tu an-gelj ho - di, Ne vi-di ga o -

ko, Pa ven-dar te - be vo - di In va - ru - je zve -

Prvič nekteri, drugokrat vsi.

sto. Vne - be - sih an - gelj je do - ma, Ne -

2. On v vsako hišo pride,
 Če tud' zaprta je,
 Otrok mu ne uide,
 Če ravno skrije se.
 Odene tebe, ko zaspiš,
 Postreže, ko se prebudiš.

3. Doma in tud' na potu
 Je angelj var'h s teboj;
 Za mizo kakor v kotu
 Te vidi angelj tvoj
 Oh, ne razžali angelja,
 Ki te presrečno rad ima.

A. M. Slomšek.

3. Hoja za Jezusom.

Zmerno.

A. Nedved.

2. Le hodi za menoj,
 Vodnik bom dober tvoj,
 Glej, to je ozka pot;
 Ne zgubi se od tod,
 In hodi za menoj.

4. Le hodi za menoj,
 Se hudega ne boj;
 Bom varno vodil te,
 Da ne spotakneš se.
 Le hodi za menoj!

3. Le hodi za menoj;
 Jaz hodim pred teboj,
 Da te v nesrečen kraj
 Kdo ne zapelje kdaj;
 Le hodi za menoj!

5. Le hodi za menoj,
 Sem tron zapustil svoj,
 Da tebe peljal bom
 V prelepi rajski dom
 Le hodi za menoj!

6. Le hodi za menoj!
 Glej, majhen bratec tvoj
 Sem hotel jaz postat',
 Ti ložej pot kazat';
 Le hodi za menoj!

7. Le hodi za menoj!
 Saj sem prijatelj tvoj,
 In te skoz smrt in križ
 Popeljem v paradiž.
 Le hodi za menoj!

8. Le hodi za menoj!
 Glej, gor' je oče moj,
 Kar zapove, lepo
 Stor' vse kot jaz zvesto,
 In hodi za menoj!

4. Bog za vse skrbi.

Zmerno.

G. M.

1. Na zem-lji miš-ke naj-ti ni, Da bi ne 'me-la
 ma-mi-ce, Ki ji pri-ne-se skor-ji-ce, Da
 rev'-ca stra-da-la ne bo, Tud' ji po-ste-lje
 po-stelj-co. Bog lju-bi pač za vse skr-bi.

2. Pod nebom tudi ptice ni,
 Da bi ne 'mela suknjice,
 Prav lepe, tople, pernate,
 Ki greje ptičico gorko,
 Da tudi mraz je vzel ne bo.
 Jo oče mili oskrbi.

3. Na zemlji vsej črvička ni,
 Da bi ne našel kapljice,
 Katere on napije se;
 On najde dosti živeža
 In lakote še ne pozna.
 Nebeški Oče zanj skrbi.

4. Pod solncem stvarce take ni,
Da bi še tako mala b'la,
Pri Bogu ni pozabljena;
'Ma vsaka svojo hišico,
'Ma vsaka svojo postelj'co.
Vse ljubi Oče preskrbi.

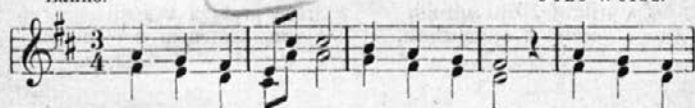
5. Glej, dete moje tudi ti
Očeta dobrega imaš.
Lahko se njemu v roke daš,
Lahko se njega veseliš,
Ker v božjih rokah ti živiš.
Bog Oče tud' za te skrbi.

A. M. Slomšek.

5. Sreče dom.

Lahno.

Jože Weiss.

1. Kdor kolj pod mi - lim ne-bom ži - vi, Vsak-do pač

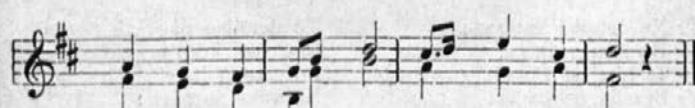
sre - čen bi - ti že - li, Ce-sar na tro - nu,

kme-tič na po - lji Pro - si od Bo - ga sre - če po

vo - lji. Tud' jaz je iš - čem kri-žem sve-ta;

Kje nek' pre - bi - va, kje je do - ma?

2. Tam, kjer cvetice krasno cveto,
Mislim, da sreči venec pleto;
Solnce pa revce ves dan pripeka,
Kosec jim slednjič glav'ce
poseka;
Koder pa smrtna kosa kosi,
Sreče ni prave, jok se glasi.
3. Z vrta na polje grem je iskat;
Tam se raduje kmetič bogat.
On si obilno žetev obeta,
Sreča pšenice venec mu spleta;
Toča prihruje, žito zdrobi,
Sreča veselja ž njive zbeži.
4. Ptice vesele, zelen je gaj,
Mislim, tu ima sreča svoj raj;
Zima prikima, ptice zbežijo,
Hribci pod mrzlimsnegom ječijo;
Glasa veselja čuti ni več,
Gaj le žaluje, sreča je preč.
5. Kje neki ima sreča svoj dom?
Kdo mi pove, kje našel jo bom?
V čistem le sreči ona kraljuje,
Sreče nedolžno razveseljuje;
Sreča prebiva v sredi srca,
V sreči poštenem ti je doma.

J. Virk.

6. Deteljica.

Zmerno.

A. Nedved.

1. Go-lob-ček zle-tel je v ne-bo, Pri ne-sel de-telj-

co sa-bo Tu do-li k nam na svet, Ker mo-ra-mo i-

met': Ve-ro, u-pa-nje, lju-be - zen.

2. Na deteljci zapisana,
Perescu vsak mu vtiskana
Je bila od Boga
Beseda trojna ta:
Vera, upanje, ljubezen.
3. To deteljco pa vsak pozna,
In srečen, kdor jo v seb' ima;
Poznate li jo vi?
Na veke se glasi:
Vera, upanje, ljubezen.

A. Perne.

7. Mladost.

Krotko.

A. Nedved.

1. Pre-dra-gi čas ve-se-lja, Oj sre-ča mla-dih
let, Za ta-bo gre mi že-lja, Ko
sku-šam brit-ki svet. Za ta-bo gre mi
že-lja, Ko sku-šam brit-ki svet.

2. Oj nadepolna leta,
Kak' hitro ste odšla,
Lepote cvetja vneta
Pa yene rožica.

3. Mladost! kako mi mine
Hitro izpred oči,
Veseli čas mladosti,
Oj, čas najlepših dni.

A. Perne.

8. Veselje.

Živo.

A. Nedved.

1. Ved-no mi ra-dost-ni Bo-di-mo pri-ja-te-lji!
Zdaj je čas še za nas, Oj mla-do-sti čas!

2. Ni lepo, če mlado
Srce že je žalostno;
Čas nam že da solze,
Pa so pregrenke.
Toraj le veselo poj
Vsak prijatelj z menoj;
Prav srčno in glasno
Bo odmevalo.

3. Hajd v vrste! in roke
Zdaj podajmo si svoje,
Da od zdaj vsakdo naj
Poje, da bo kaj!
Saj veselja tamkaj ni,
Kjer se petje ne glasi.
Zato naj poje zdaj
Vsakdo, da bo kaj!

Fr. Šetina.

9. Kdo sem.

Živo.

Po českem napevu.

2. Tja čez polje, prek vasi
Moj veseli glas leti!
Ljub mi ni prepir nikdar
In mehkužnost ni mi mar.

3. Geslo moje se glasi:
Naj telo se, duh krepí!
Čvrst, pobožen, zvest in prost!
Vse to mi sladi mladost.

A. Perne.

10. Vesela pevka.

Zmerno.

A. Nedved.

1. Kaj ne bi - la bi ve - se - la Svo - jih
po - mla - dan - skih dni? Kaj bi pes - mic ne za -
pe - la, En - krat le mla - dost ži - vi.

2. Sladke ure mi tečejo,
Žalosti jaz ne poznam,
Kalne misli 'z glave vrejo,
Ako glas od sebe dam.

4. Tuja mesta in dežele
Malo mene mičejo,
Zadovoljnost, mir, veselje
V srci le se najdejo.

3. Kaj jaz vprašam po zakladih,
Ki jih bogatin ima?
Rajši pojem v letih mladih
Pesem srečno iz srca.

5. In kdor srečo skrbno išče,
Vdaljnih krajih prek morja,
Solze iz očes si briše,
Ker povsod se goljufa.

6. In zato bom prepevala:
„Sreča v srci le živi!
Kje drugod bi je iskala,
Ko nikjer je najti ni.“

A. Perne.

11. Zjutraj.

Veselo.

A. Hribar.

1. Soln - ce mi - lo Pri - sve - ti - lo Le - po nam je

čez go - ro. In za - pe - li So ve - se - li

Ptič - ki svo - jo pes - mi - co. Ho - li - djo - la,

ho - li - djo - la, ho - li - djo - la, ho - li - djo! In za - pe - li

So ve - se - li Ptič - ki svo - jo pes - mi - co.

Zmerno, ne vlečeno.

A. Nedved.

1. Soln - ce mi - lo Pri - sve - ti - lo Le - po

nam je čez go - ro. In za - pe - li So ve -

se - li Ptič - ki svo - jo pes - mi - co.

2. Kak' cvetlice
In rosice
Že po travi se blišče!
Cvetje klije,
Žlahitno dije,
Bčelice po njem šume.

3. Vse raduje,
Oživljuje
Zjutraj se in omladi.
Tudi moje
Sree poje,
Stvarnika naj počasti!

12. Solnce.

Občutno.

G. M.

1. Ti mor-je svet - lo - be, Voj - vo - da zem-lje!

Nas mo-ré tes - no - be, Te me-gle tem-ne.

2. Komaj zarja zlata
Jutro prebudi,
Skoz nebeška vrata
Gór vrhe zlati.

4. Ti nam vinske trte
Zoriš ljubo slast,
S sadjem polniš vrte,
Rožam daješ rast.

3. Srea vsa odpira
Plameneč oltar;
Kjer tvoj žar'k umira,
Vsahne zemlje dar.

5. Ti nebeške luči,
Luno razsvetliš,
Vedno, vedno uči:
Kogar čast goriš.

M. Kastelec.

13. Večerno solnce.

Lahko in genljivo.

A. Bichler.

1. Kak le - po se soln - ce o - zi - ra, Za-

ha-ja in jem-lje slo - vo! Že ža-rek za žar-kom u-

mi - ra, Nas sko-raj za - pu - sti - lo bo.

2. Za gore visoke se skriva,
Se malo ozira se zdaj;
Kak' v senci dolina počiva,
Že s hlodom odeva se gaj.
3. Vse spravlja se mirno počivat,
Potihnejo trudne stvari;
Počitka potrebnega uživat',
Tud' otrok pohlevno zaspi!

14. Zvonikarjeva.

Lehko.

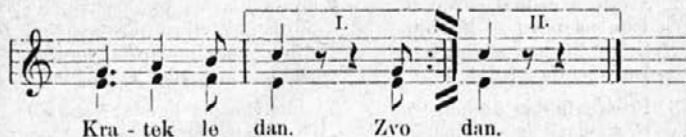
Blaž Potočnik.

1. Ko dan se za - zna - va, Da - ni - ca pri-

pla - va, Se sli - ši zvo - ne - nje Čez hri - be, čez

plan; Zvo - no - vi, zvo - ni - te, Na

de - lo bu - di - te, Ker - na - še živ - lje - nje Jo

2. Kdor hoče živeti
In srečo imeti,
Naj dela veselo,
Pa moli naj vmes:
Zvonovi zvonite!
K molitvi vabite,
Ker prazno je delo
Brez sreče z nebes.

4. Oh! naglo nas mine
Ves trud bolečine;
Utrujen se vleče
Na pare trpin.

3. Če delav'c se vpeha,
Trpljenje mu neha,
Ga delopust vabi,
Večer ga hladi;
Zvonovi zvonite,
Nedeljo znanite,
Gospod ne pozabi,
Plačilo deli.

Zvonovi zvonite,
Domu ga spremite,
Gre z dela in teže
Adamovi sin.

Blaž Potočnik,

15. Lahko noč.

Milo.

Po napevu A. Protmana.

2. Svetle zvezdice gori jo,
Tam na nebu se bliščijo,
Kakor bi nas angeljci
Dol iz raja gledali.

3. Ptičice in vsa živina,
Gospodarji in družina,
Vse počitka željno je,
Tiha noč zaziblje vse.

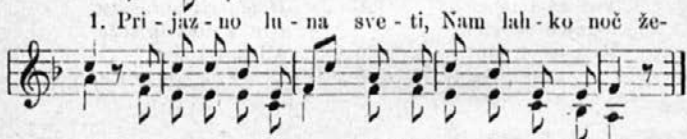
4. Moja glav'ca je zaspana,
Moja postelj'ca postlana;
Ljubi angelj, varuj ti moj,
Mene varuj tud' nocoj!

5. Jutri hočem zgodaj vstati,
Nečem zarje zaležati.
Bog mi svojo daj pomoč!
Oče! mati! lahko noč!

16. Luna.

Živahno

A. Protman.

li. Med zvez - da - mi se ma - ja, Skoz meg - le so sme - ji.

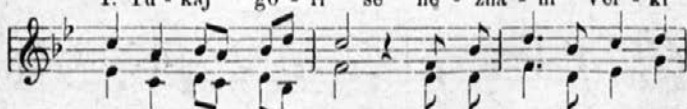
2. Pohlevno se zakriva,
Odkriva spet obraz,
Popotnika tolaži,
Da mu je krajši čas.

A. M. Slomšek.

17. Zvezde.

Zmerno gibéno.

A. Nedved.

sve - ti su - če - jo. Z luč - jo soln - ca so ob -

da - ni, Krog-le po - te te - ka - jo; Zvez-da

zvez-di je so-se-da, Njih za nas šte - vi - la ni; Dru - ga

v dru-go svet-lo gle-da, Vsa-ka bož-jo čast go - ri.

2. Svetla cesta je razpeta
Čez neskončni neba zid;
Tam se vozi čast očeta,
Viža pote zvezdnih rid.
Vse je kroglo, vse se miga,
Vse od ognja sveti se;
Vse oznanja, da velika
Roka svet stvarila je.

3. Tvoje veličastvo, Večni!
Trume zvezd nam pravijo:
Kako bomo še le srečni,
Če mi k tebi pridemo!
Skoz' teh svetov svet bo pela
Naša duša stvarniku.
Vrhu svetov bo sedela,
Pela petje angeljsko.

U. Jarnik.

18. Pomladanska.

Zmerno gibčno.

Napev narodni.

1. Pri-ro-da je spa-la Pa zo-pet je vsta-la, In

priš-la je za-la Pa lju-ba po-mlad.

2. Okrog veselice
Nam delajo ptice,
In mlade cvetlice
Olepšajo vse.

3. Nebo nam pričuje,
In svet oznanjuje:
Bog oče kraljuje
V ljubezni čez nas.

19. Pomlad.

Lehko in genljivo.

A. Nedved.

1. Po - mlad mi - la Od - kle - ni - la
Svoj ve - se - li nam je raj. Cvet - je kli - je,
Ra - dost si - je, Ze - le - ni že vrt in gaj.

2. Zdaj le hiti
Vence viti,
O mladina! zdaj je čas.
Dan zbeguje,
Cvet vsahnuje,
Kmalu mine rožni kras.

3. Zraven tudi
Ne zamudi,
Poiskati dušni sad!
Pomlad ide,
Zopet pride,
A mladost je le enkrat.

A. Praprotnik.

20. Pomladnje jutro na vodi.

Živahno.

A. Nedved.

1. Be - ga ob ves - lu čol - ni - ček le - gak,

Vo - da ga ne - se, ko la - stov - ko v zrak.

Ve - ter od ju - ga meg - li - ce to - pi,

Soln - ce se zla - to v va - lo - vih svet - li.

2. Jasno obnebje, zeleno polje, 3. Tu o bregovih vonjava cvetov,
Čudes tisoč je okolo vodé, Daleč tam glave planinskih
Novemu novi krasote se zbor, vrhov,
Lepšemu lepši umiče prizor. Cerkvice bele tu niže od zad!
Gledajo shriba na kočó, na grad!

4. Mesto prijazno in gozd in vasi,
Bizo gibanje okretnih ljudi.
V čolnu otročje vriskanje glasno,
Mlado življenje kako si lepo.

L. Pesjakova.

21. Ne zabi me.

Občutno.

A. Nedved.

1. Cvet - ka ra - ste pri po - to - ku, Ka kor lu - ne

svit mig - lja, Pro - ti mo - dre - mu o - bo - ku

Gle - da než - na gla - vi - ca.

2. Oblačilice prekrasno
Barvo ima nebesa,
In očesce njeno jasno
Je rumena zvezdica.

3. Kaj cvetica modra pravi,
Kteri kaže nam pomen?
Neba je spomin v naravi
Cvetki mali podeljen.

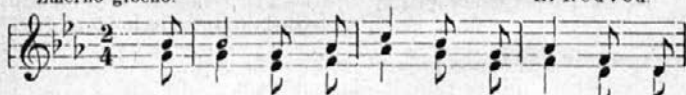
4. Čuj predragi, kaj cvetica
Pri potoku spomni te:
Vsaka biserna solzica
Zdiha ti: „Ne zabi me!“

A. Perne.

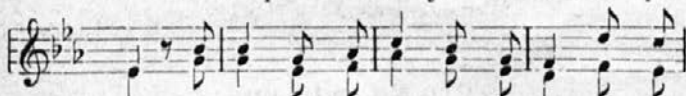
22. Tri lepe cvetice.

Zmerno gibčno.

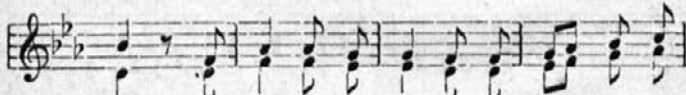
A. Nedved.

1. Pre - le - po eve - te - jo eve - ti - ce spo-

mlad, In do - bro di - ši - jo, jih vsak i - ma

rad. O - tro - ci ve - se - li po rož - ce gre-

do, Se ž nji - mi i - gra - jo, jih v ven - ce ple - to.

2. Vijol'ca ponižna na tihem cvete,
Pa vendar duh njeni se daleč razgre.
Ponižnost nam kaže, ponižnost nči,
Da b'čednost to lepo posnemali vsi.
3. In lilija bela se v cvetji maje,
Oblečena svetlo nauke daje,
Unema mladino za čisto srce,
Nedolžnost poroča za leta mlade.
4. Zlatica rumena kot čisto zlato
Se milo ozira tja v milo nebo.
Tam gori nam pravi, da vsi smo doma,
Tam gori je oče, ki rad nas ima.

A. Praprotnik.

23. Zdihljeji slepega.

Sočutno.

Napev narodni.

1. Le en - krat bi vi - del, kak soln - ce gor
gre, Bi vi - del, kje lu - na, kje zvez - de bliš -
če; Al' te - ma po-sku - ša nad ma - noj si moč, Al'
te - ma po-sku - ša nad ma - noj si moč, Ne

vem nič od dne - va, ob - da - je me noč.

2. Le enkrat bi videl višnjevo nebo,
Zeleno planino in belo goro,
Le enkrat bi videl oblak nad menojo,
Bi vprašal ga glasno, jočeš se z menojo.
3. Le enkrat bi videl dolino in gaj,
Oh blagor! veselje, kdor vidi tu raj.
Le enkrat bi videl, kak cvetke cveto,
Med drugim, strup meni v prsih neso.
4. Le enkrat bi videl soseda oči,
Bi vprašal v očesih, kar srce taji.
Svet za me ni stvarjen, le grob si želim,
V grobu resnico in up zadobim.

24. Prijateljstva cvetice.

Krotko in ljubeznjivo.

A. Nedved.

1. Cve - ti - co po - znam jaz, hi cve - te le po, Bolj

čis - lam jo pač ko zla - to in sro - bro, In

ko - mu je la - ča - la o - na sr - ce, Ta

2. V viharji življenja oživlja pogum,
Tolaži valovja nam silnega šum,
Če tudi nas vse, celo vse zapusti,
Prijateljstva cvetka le krepko cveti.

3. O blažena ura, katere je sad
Prijateljska roža, predragi zaklad!
Če tudi poslednji se up razleti,
Cvetica nebeška nas ne zapusti.

Detela.

25. Seničja tožba.

Zmerno.

Napev narodni.

2. Senica zjutraj prileti,
Na šolskem oknu obsedi;
Na oknu kljunček svoj odpre,
Tako prepevati začne:

3. „Poslušaj me, učitelj ti!
Kako se pod teboj godi!
Vsi dečki tvoji mo črte,
Povsod love, povsod pode.“

4. „Zalezli moj so ptičji rod,
 Iz gnezda vrgli ga za plot;
 Mladički tam pomrli so,
 Oči svetle zaprli so.“

5. „Grdobe grde, paglave!
 Masti ste vredni leskove;
 Kdor v gnezdu ptičice lovi,
 Ta v sreču svojem priden ni.“

L.

26. Rožici.

Gibčno

Po napevu Grebenčevem.

1. Bo - di mi zdra-va, Ro - ži - ca za - la! V ti - hi sa-

mo ti Skri-va te vrt. 2. K tvo-jim von - ja - vam, Raj-skim di-

ša-vam, V soln-čnih je žar-kih Pot mi od - prt.

3. Cvetje rudeče
 Veter razmeče,
 Tebe in mene
 Čas zaduši.

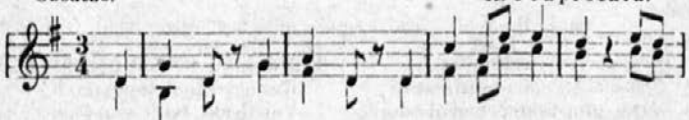
4. Torej bod' zdrava,
 Rožica zala!
 Dokler še sije
 Rajska pomlad.

A. Umek.

27. Na vrtu.

Občutno.

A. Fraprotnik.

1. Po vr - tu sem ho - dil, Cvet - li - ce sem bral, O-

tro-kom naj - lep - še Za ven - ce da - jal.

2. In vence spleтали
So mične, lepe,
In zraven ustili
Besede sladke.

3. O mila nedolžnost,
Kak sladko živiš!
Pri rož'cah minuljivih
Se tuk' veseliš.

4. Nedolžne ročice
In čisto sree,
Te rož'ce so tiste,
Ki tebe zlate.

A. Praprotnik.

28. Na polji.

Lehko.

Napev ruski narodni.

1. Po rav-nem po - lji se spre - ha - jam, Ko ži - to

mła-do v klas-je gre;

Ve-sel škr-ja-nec žvr-go-

le - va, Ra - dost - no bi - je mi sr - ce.

2. Na poljt so cvetice krasne,
Po njih bučele mčd bero;
Nad mano pa nebo je jasno,
In solnce sije mi ljubo.

3. Krog mene poje sladke pesmi
Vesela družčina ljudi,
Ki z mano se pomladi nove
Iz srca vsega veseli.

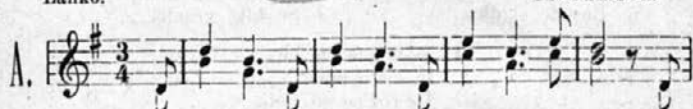
4. Zares si lepa, pomlad mila,
Al' oj, le kratek tvoj je cvet!
Ti komaj cvetje nam pokažeš,
Pa naglo ga odvzameš spet.

Fr. Cimperman.

29. Kmet.

Lahko.

Fr. Jamšek.

A.

1. Ko po mlad se bli-ža, Jaz vr-tec gra-dim In

or-jem in se-jem In trs-je sa dim.

Zmerno.

Jože Weiss.

B.

1. Ko po-mlad se bli-ža, Jaz

vr-tec gra-dim In or-jem in

se-jem In trs-je sa-dim.

2. Po letu koševam
Planine, doli,
In srpe bruševam,
Ko žito zori.

3. V jeseni gozdarim,
Otavo kosim,
Pšenico omlatim
In grozdje mastim.

4. Po zimi počivam,
Napregam sani,
Orodje popravljam,
Dok sneg ne skopni.

5. Ves teden se trudim
In gibljem roke,
V nedeljo hladim si
Glavico, srce.

30. Pastir.

Brihtno.

Jože Weiss.

1. Jaz sem go - re sin, Bi - vam

vrh pla - nin; Lju-bim svo-bo - do, Do - le

in go - ro. Lju-bim svo - bo - do, Do - le

in go - ro.

vrh pla - nin.

2. Solnce me budi,
Lipa me hladi,
Rožice ljubo
Meni tud' cveto.

3. Bele junčke
Pasem sem ter tje,
Ptičice z meno
Pesnice pojo.

4. Jače vrh gore
Bije mi srce,
V mirnej bajtici
Spavam brez skrbi.

5. Tukaj dan in noč
Bivam vriskajoč:
Gora je moj dom,
Za-njo živel bom.

6. Lep je božji svet,
Gora mu je cvet;
Jaz sem gore sin,
Bivam vrh planin.

M. Vilhar.

31. Na goro.

Budno.

J. Miklosich.

1. Na go-ro, na go-ro, Na str-me vr-he! Tja

kli-če in mi-če In va-bi sr-ce. Tja

kli-če in mi-če In va-bi sr-ce.

2. Na gori cvetlice
Najzajšje cveto
In ptice preljuje
Najslajše pojo.

4. Na svobodnej gori
Ni zemskih nadlog;
Nad manoj, pod manoj,
Krog mene je Bog.

3. Na gori pod manoj
Oblaki vise,
Nad manoj višave
Bliščijo vedre.

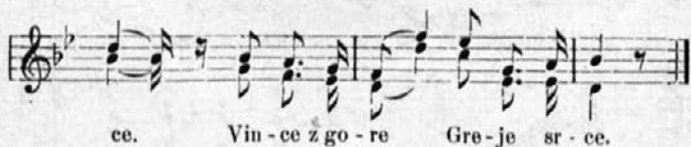
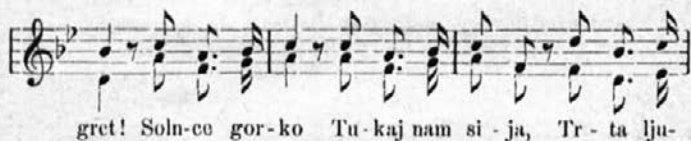
5. Tedaj le na goro,
Na strme vrhe!
Tja kliče in miče
In vabi srce.

M. Vilhar.

32. Dolenska.

Krepko.

Bl. Potočnik.

Bl. Potočnik.

33. Urbanova.

Gredé.

Napev iz „Pesmi M. Abacla“.

1. Pre-lju - bi sve - ti Ur - ban, Ti do - ber naš me-

jaš, Vgo-ri - cah ti sta - nu - ješ, In žlahit no grozd-je

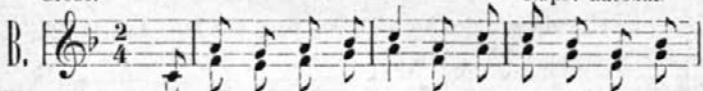
'maš. Le zo - ri ga in me - di ga, Boš

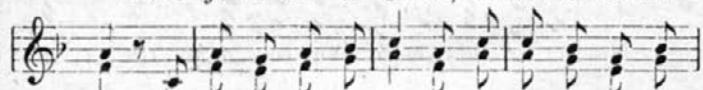
dal nam do - ber mošt. Boš dal nam do - ber mošt.

Gredé.

Napev narodni.

1. Pre-lju - bi sve - ti Ur-ban, Ti do - ber naš me-

jaš, V go - ri - cah ti sta - nu - ješ, In žlahit-no grozd-je

'maš. Le zo - ri ga in me - di ga, Boš

dal nam do - ber mošt. Le zo - ri ga in
me - di ga, Boš dal nam do - ber mošt.

2. Veselo te na hribei
Vsak kmetič počasti;
Okol' podobe tvoje
Rad brajdo naredi.
Le varuj nam, oskrbi nam
Gorice žlahten sad!

34. Zima.

Zmerno.

A. Nedved.

1. V do - li - nah, po hri - bih sneg de - bel le - ži, In
soln - ce ru - me - no ga z žar - ki zla - ti. 2. Vse
ti - ho je v goz - du, ni sli - šat' gla - su, Dre -
ve - sa so pol - na sne - žen' - ga pra - hu.

3. In sapa razmrazua pribriiva ojstro,
Ter skorja ledena pokriva vodo.
4. Popotnik podviza, ker mraz ga podi,
Sè stopinjo mu vsako pot zmrzla hruši.
5. Če ravno viharji razsajajo z'lo,
Narava počiva pod snegom sladko.
6. Spomladi pa zbudil bo stvarnik jo spet,
Podaril ji bode zelenje in cvet.

35. Pri jaslicah.

Sočutno.

A. Nedved.

1. K Te - bi pri - dem mi - lo de - te, Ki na
svet se nam ro - diš, Po - lju - bu - jem jas - li
sve - te, Kjer po - hlev - no zdaj le - žiš.

2. Kak'bi vredno jaz te hvalil,
Revež, kaj bi dal za dar?
Sree bom ti vse podaril,
Ne zavrzi ga nikar!

3. Sprejmi, prosim, srce vbogo,
Ki ti ga darujem zdaj,
Stori, da bo vedno dobro,
Tvoja last na vekomaj.

A. Praprotnik.

36. Vožnja na saneh.

Veselo, a ne prehitro.

A. Nedved.

1. Iz hram - be, iz hram - be sa - ni, Glad -

2. Po noči sneg strdil je mraz,
Zato je drsanja zdaj čas;
Hop, hop, hop, hop, hop, hop, hop, hop,
Konjiček moj v kalop!

3. K nam mož je sneženi prišel,
Obleko je belo imel;
Hop i. t. d.

4. Mehkužnik pri peči sedi,
Iz hiše se iti boji.
Hop i. t. d.

Hribar.

37. Telovadski pozdrav.

Korakoma.

A. Nedved.

zdrav - je, na zdrav - je, na zdrav - je!

2. Če više stopa na vrhe,
Kjer veje bistri zrak,
Zavriska krepko vrh gore,
Saj čvrst je korenjak:
Na zdravje!

3. Počitek mu zeleni mah
Ponuja vgozdu tam;
Kjer skače srna, zajec plah,
Odmeva v božji hram:
Na zdravje!

4. Ko bila ura zadnja bo,
Mu tiho šlo srce,
Prijatlom klical bo v slovo,
Stiskaje jim roke:
Na zdravje.

A. Perne.

38. Telovadsko življenje.

Budno.

A. Nedved.

1. Živ - lje - nje to naj - lep - še je, Ki ga i - ma - mo

mi, In vr - li te - lo - va - dec se Po

sve - tu vsem ča - sti, In vr - li te - lo -

va - dec se Po sve - tu vsem ča - sti.

2. Življenje da marljivost mu,
Marljivost da mu moč,
On dela cel dan brez miru,
Dokler ne pride noč.
3. Ko pride noč, lahko zaspi,
Spočije se sladko,
In z dnevom zlatim se zbudi,
Zapoje radostno.
4. Vesel on vstane, gre na zrak,
V zeleni širni log,
Vesel je vedno in krepak,
In ne pozna nadlog.
5. Nadloge so neznana reč,
Bolezni ne pozna;
Pogled pa jasen in žareč
Na znanje to ti da.

Posl. Fr. Končan.

39. Brzo sestre se zberimo.

Veselo.

A. Ned ved.

A.

1. Br - zo se - stre se zbe - ri - mo, Prid - no ple - sti
se u - či - mo, Vsa - ka hi - ti, kar se da;
De - ček pla - va - ti se u - či, Po dro - geh se
krep - ko su - či, Ple - sti naj de - klet - ce zna.

Živo.

Napev česki.

B.

1. Br - zo se - stre se zbe - ri - mo, Prid - no ple - sti

se u - či - mo, Vsa - ka hi - ti, kar se da;

De - ček pla - va - ti se u - či, Po dro - geh se

krep - ko su - či, Ple - sti naj de - klet - ce zna.

2. Perutnina bosa hodi,
Ker le zobati jej godi,
In ker plesti ne ume;
A ljudje uče se plesti,
Šivati in lično presti,
Da obleko narede.

3. Glej bučelica v poletji
Radostna brenči po cvetji,
Da se z medom preskrbi;
Dobro ve, da leto gine,
Ž njim strdeno cvetje mine,
To človeka naj uči.

4. Vse nas živo opominja,
Da mladost nam hitro zginja,
Skoro nje preide kras;
Srečen bode, kdor se trudil,
Zlatih ur ni mlad zamudil,
Srečen bode sivolas!

Posl. J. Cimperman.

40. Mati.

Genljivo. G. M.

1. De - te rev - no, de - te ma - lo, Kdaj mi

2. Sem na rokah te nosila,
V bolečinah te zdravila,
Za-te noč in dan skrbela,
Za-te sem in bom živela.

3. Postelj kolikrat postlala,
Zibel tvojo sem zibala,
Pesem ti zapela sladko,
Da zaspalo si čez kratko;

4. Čez-te se potem nagnila,
Srčno Boga sem prosila:
Oče, hudega ga brani,
Meni, sebi ga ohrani!

5. Dete malo in ubožno,
Bodi pridno in pobožno,
S tem skrbi mi boš plačalo,
Dete revno, dete malo!

S. Jenko.

41. Solza.

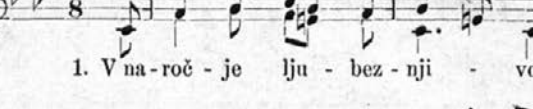
Milo.

Napev poljski narodni.

Sočtano.

Napev slovanski.

B.

2. In ganjen roki svoji
V naročje jej ložim,
A žalostna in tiha —
Gledaje jo strnim.
3. Kar kane solza vroča,
Na mojo mi roko,
Ki padla je očesu —
Oj, materi, svetlo!
4. Ustane urno mati,
Molčēča obstoji,
In stisne roki moji —
Molčēča odhiti.
5. Spoznal sem žalost, tugo,
Spoznal njen tihi jok,
Spoznal, kak' dobro mater
Imam jaz, njen otrok!
6. Nič več žaliti nočem
Preljubega srca,
Nič več ne sme jokati
Otrokovih solza!
7. In solze te ne zabim,
Ne zabim nikdar več,
Ker solza ta je bila
Ljubezni kan žareč.

A. Perne.

42. Dom.

Zmerno.

M. Zega.

1. Lju - bo do - ma, Kdor ga po - zna, Pre - go - vor

sta - ri že pra - vi; To - rej moj dom,

Lju - bil te bom, Do - kler smrt me ne spra -

vi; To - rej moj dom, Lju - bil te

bom, Do - kler smrt me ne spra - vi.

Sočutno.

G. M.

1. Lju - bo do - ma, Kdor ga po - zna,

Pre - go - vor sta - ri že pra - vi; To - rej moj dom,

Lju - bil te bom, Do - kler smrt me ne spra - vi.

2. Tebe poznam,
Tebe čislam,
Kakor so mnogi storili;
Za te živim,
Za te gorim,
Kraj moj domači premili!

3. Lepšega ni,
Kakor si ti,
Za me nikjer na sveti:
Ti me rediš,
Ti me živiš,
Za te pripravljen sem vmreti.

43. Moj dom.

Lahno in veselo.

Napev narodni.

1. V do-lin - ci pri-jet - ni je lju - bi moj dom, Ni-

ko - li od nje - ga po - dal se ne bom; Pod

li - po do - ma - čo naj ra - je se - dim, Vdo-

ma - čem ve - se - lji do - volj - no ži - vim. Tra

la la la la la, tra la la la la la tra

la, tra la, tra la la la la la; Pod

li - po do - ma - čo naj ra - je se - dim, Vdo-

ma - čem ve - se - lji do - volj - no ži - vim.

2. Le išči si sreče, prijatelj drugej,
 Alj misliš dobiti na tujem je kdej?
 Veliko mars'kteri je hodil po svet',
 Potem se v domovje obrnil je spet.

3. Domače cvetice najzaljše cveto,
 In tički domači najlepše pojo;
 Prijatli domači so mil'ga srca,
 Ljubezen, zvestoba le biva doma.

4. Doma preživeti si dneve želim,
 Umreti se tudi doma ne bojim;
 V domači mogili se spava sladko,
 Mi bratje, sestrice rahljajo zemljo.

A. Praprotnik.

44. Kmetovalec sinu.

Počasno.

A. Nedved.

1. V živ - lje - nji tvo - jem naj po - vsod Po

2. Potem boš skozi srečne dni
Veselo potoval,
In slednjič tudi brez skrbi
Se smrti boš udal.	5. Že sije lepa mu pomlad,
Mu polje ne rodi,
Bogastva ves si le zaklad
Po krivem pridobi.
3. In vse potem ti bo lahko,
Kar koli boš počel,
Ce v žeji tudi pil vodo,
Boš zraven še zapel.	6. Za njega svet je poln strahu,
Vsak vetrec ga splaši,
Še v grobu ni ga zanj miru,
Ker vse za njim kriči.
4. Hudobnež dela se boji,
Ker to mu je težko,
Krivice mnogo pa stori,
Kar tepe ga močno.	7. Zatorej tvoje naj povsod
Pošteno bo srce,
Gospodovo ohrani pot,
V zvestobi vadi se!

Posl. J. Pintar.

45. Popotnik.

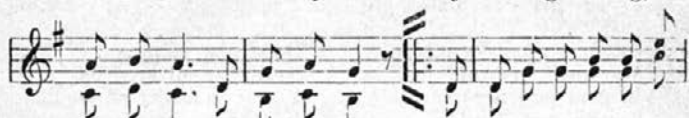
Lahno ganjeno.

Po normanskem narodnem napevu.

vsod se mi nov svet odpre. Tudi' tukaj soln-ce gre okrog, Do-

li - no vi-dim, hrib in log; Pa soln-ce na-še bolj bli-

šči, In hrib naš lep-še, lep-še ze-le-ni.

2. Tudi' tu cveto cvetličice,
Po njih šume bučelice;
Pa naših rož je lepši cvet,
Bučelic naših slajši med.
Skozi mesta hodim in vasi,
Povsod drugač se govori;
Jaz tujc nikogar ne poznam
In sred ljudi povsod sem sam.

3. Dežela ljuba, kje ležiš,
Ki jezik moj mi govoriš?
Kje znanci moji še živijo,
Prijatli moji v grobih spe?
Zdihujem, vprašam vedno kje?
Prijatli! k vam želi srce;
Perut imeti si želim,
Da k vam domov ko ptič zletim;

J. Strel.

46. Grof Rudolf Habsburški.

Slovesno.

A. Nedved.

1. Po - ni - žen grof je v Švi - ci bil, Mars'

kdo še zanj ni ve-del, Habs-bur - ški Ru - dolf

se gla - sil, Nemšk' pre - stol je za - se - del.

2. Gradove roparske močne
Vse hitro on razdril je,
In pota prej nevarne vse
Kupčiji spet odprl je.

4. On nikdar ni poznal laži,
Ni nikdar bil krivičen,
Vladar je moder bil vse dni,
In vsakemu pravičen.

3. V krvavi vojski ni iskal
Za se dobička, slave,
Deželi ljubi mir je dal
In vredil je postave.

5. In ker je vladal tak lepo,
Izgled je bil vladarjev:
Vstanovil nam je Avstrijo,
Ded naših je cesarjev.

Posl. Fr. Končan.

47. Lavdon.

Malo počasno.

Napev narodni.

1. Sto - ji sto - ji tam Be - li - grad, Za gra-dom

te - če rde - ča kri, Za gra-dom te - če rde - ča

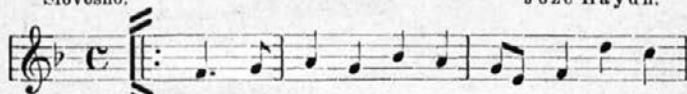
kri, Da b' gna - la mlin - ske kam - ne tri.

2. Tam Lavdon vojvoda stoji,
Krvavi meč v rokah drži;
On če imeti Beligrad
In turško vojstvo pokončat'.
3. Ošabni Turk se mu smeji
In Lavdonu tak, govori:
„Si prišel mene ti častit,
Al' prišel zajcev si loviti?“
4. „Ne prišel zajcev sem loviti,
Al' prišel tebe sem častiti;
S svinčen' mi zni te kropil;
In s črnim prahom bom kadil.“
5. Cesarske puške pokajo,
In turške gospe jokajo;
Cesarski bombe mečejo,
Se Turki z grada vlečejo.
6. Glej, tak' mogočni Lavdon je
Premagal vse sovražnike;
In dokler Beligrad stoji,
Na slavo Lavdonu slovi.

48. Cesarska.

Slovesno.

Jože Haydn.

1. Bog o - hra - ni, Bog ob - va - ri Nam ce -
Mo - dro da nam go - spo - da - ri S sve - te

sar - ja, Av - stri - jo! Bra - ni - mo mu kro - no
ve - re po - moč - jo!

ded - no Zo - per vse so - vraž - ni - ke: S Habs - bur -

škim bo tronom ved - no Sre - ča trd - na Av - stri - je.

2. Za dolžnost in za pravico
Vsak pošteno, zvesto stoj;
Če bo treba, pa desnico
S srčnim upom dvigni v boj!
Naša vojska iz viharja
Prišla še brez slave ni:
Vse za dom in za cesarja,
Za cesarja blago, kri!
3. Meč vojščaka naj varuje,
Kar si pridnost zadobi;
Bistri duh pa premaguje
Z umetnijo, znanostmi!
Slava naj deželi klije,
Blagor bod' pri nas doma:
Vsa, kar solnce je obsije,
Cveti mirna Avstrija!
4. Trdno dajmo se skleniti:
Sloga pravo moč rodi;
Vse lehko nam bo storiti,
Ako združimo moči.
Brate vodi vez edina
Nas do cilja enega:
Živi cesar, domovina,
Večna bode Avstrija!
5. In s cesarjem zaročnica,
Ėne misli in krvi,
Vlada milo Cesarica,
Polna dušne žlahtnosti.
Kar se more v srečo šteti,
Večni Bog naj podeli:
Frane Jožefu, Lizabeti,
Celi hiši Habsburški!

Dodatek.

Ahacel Matija, r. 1779, c. kr. učitelj na gimnaziji v Celovci, u. 1845.

Bichler A. ?

Haydn Jožef, r. 1732, skladatelj na Dunaji, u. 1809.

Hribar Anton, r. 1839, vođa in učitelj na c. kr. vadmici v Gorici, u. 1887.

Ipavic Gustav, r. 1831, doktor zdravilstva pri sv. Jurji ob j. ž.

Jamšek Franc, r. 1840, nadučitelj v Rajhenburgu.

Miklosich Ivan, r. 1824, učitelj na c. kr. vadmici v Mariboru.

Nedved Anton, r. 1828, učitelj godbe na c. kr. učiteljišči v Ljubljani.

Potočnik Blaž, r. 1799, župnik pri sv. Vidu nad Ljubljano, u. 1872.

Praprotnik Andrej, r. 1827, nadučitelj in šolski voditelj v Ljubljani.

Protman Antcn, r. 1814, župnik pri sv. Martinu na Pohorji, u. 1865.

Weiss Jože, r. 1848, nadučitelj v Celji.

Zega Miha, r. 1852, nadučitelj v Kanalu.

Vsebina.

Št.	Str.	Št.	Str.
1. Molitev	5	27. Na vrtu	26
2. Angelj varuh A.	6	28. Na polji	27
" " B.	6	29. Kmet A.	28
3. Hoja za Jezusom	7	" B.	28
4. Bog za vse skrbi.	8	30. Pastir	29
5. Sreče dom	9	31. Na goro	30
6. Deteljica	10	32. Dolenska	31
7. Mladost	11	33. Urbanova A.	32
8. Veselje	11	" B.	32
9. Kdo sem	12	34. Zima	33
10. Vesela pevka	13	35. Pri jasicah	34
11. Zjutraj A.	13	36. Vožnja na saneli	34
" B.	14	37. Telovadski pozdrav	35
12. Solnce	15	38. Telovadsko življenje	36
13. Večerno solnce	15	39. Brzo sestre se zberimo A.	37
14. Zvonikarjeva	16	" " " " B.	37
15. Lahko noč	17	40. Mati	38
16. Luna	18	41. Solza A.	39
17. Zvezde	18	" B.	40
18. Pomladanska	19	42. Dom A.	40
19. Pomlad	20	" B.	41
20. Pomladnje jutro na vodi	20	43. Moj dom	42
21. Ne zabi me	21	44. Kmetovalec sinu	43
22. Tri lepe cvetice	22	45. Popotnik	44
23. Zdihljeji slepega	23	46. Grof Rudolf Habsburški	45
24. Prijateljstva cvetice	24	47. Lavdon	46
25. Seničja tožba	25	48. Cesarska	47
26. Rožici	26	Dodatek	49

